MANIFEST DIA 24/11/2026: **UNA VIOLÈNCIA QUE ENS TRAVESSA A TOTES.**

Avui tornem a sortir al carrer perquè no volem normalitzar les violències masclistes. Ens neguem a acostumar-nos a les notícies de dones assassinades, a les agressions, a les amenaces, a les pors quotidianes o a les desigualtats que condicionen les nostres vides pel fet de ser dones.

Però avui aquest acte té una proximitat que ens travessa d'una manera especialment colpidora. Fa pocs dies van llevar la vida a una antiga veïna, una dona que mantenia els vincles amb la comunitat, doncs portava les seves criatures a una escola del barri. No parlem d'una notícia llunyana, d'un nom que llegim als titulars i que demà potser ja no recordarem. Parlem d'algú que havia compartit els nostres carrers, que formava part de la nostra quotidianitat.

I és aleshores quan la violència deixa de semblar una realitat abstracta. Quan ens adonem que passa aquí, entre nosaltres. Que les dones que pateixen violència tenen noms, tenen històries, tenen criatures, famílies, amistats i projectes de vida. I que cada assassinat deixa una ferida que va molt més enllà de la víctima: colpeja les seves criatures, les persones que l'estimaven i tota una comunitat.

Però les violències masclistes no comencen ni acaben amb un assassinat. Tenen moltes cares i travessen molts àmbits de les nostres vides. També és violència la precarietat que ens condemna a dependre econòmicament d'altres persones. És violència no poder marxar d'una relació perquè no tenim on anar. És violència haver de sostenir soles les cures, viure amb salaris insuficients o no tenir garantit un sostre digne.

Per això també volem parlar dels desnonaments. Perquè perdre la casa no és només perdre quatre parets: és perdre seguretat, autonomia, intimitat i, sovint, la possibilitat de construir una vida lliure de violències. La crisi de l'habitatge afecta especialment les dones, dones que molt sovint sostenen soles les seves famílies, dones grans, dones migrants.... Sense llar, ni recursos propis no es pot decidir sobre la pròpia vida.

Tampoc podem ignorar el context polític i social que ens envolta. Assistim a la normalització de discursos que qüestionen la igualtat, que neguen o banalitzen les violències masclistes i que posen en dubte drets que han costat dècades de lluita aconseguir.

No són debats abstractes ni qüestions llunyanes. Ens hi juguem les polítiques d'igualtat, els recursos per a l'atenció i la protecció de les dones, l'educació feminista, els drets sexuals i reproductius i la possibilitat de continuar avançant cap a una societat on totes puguem viure lliures i amb dignitat.

Els drets de les dones no són negociables. Les nostres vides no són moneda de canvi. No permetrem que es desmunti allò que tantes dones, durant generacions, han lluitat per conquerir.

I és precisament des d'aquí, des del nostre barri, des d'on volem reivindicar la força de trobar-nos i organitzar-nos. Perquè un barri no són només carrers, places i edificis. Un barri són les persones que l'habitem, les relacions que hi construïm i les xarxes que som capaces de teixir.

Com a col·lectiu feminista, sabem que organitzar-nos és també una forma de cuidar-nos. És defensar el dret de totes a tenir una llar, a caminar tranquil·les pels nostres carrers, a criar amb dignitat i a construir una vida pròpia.

No podem substituir amb solidaritat veïnal les responsabilitats de les institucions ni els recursos públics que són imprescindibles. Però sí que podem construir una comunitat que no miri cap a una altra banda, que no silenciï les violències, que no qüestioni les dones que les pateixen i que es mobilitzi quan una de nosaltres necessita suport.

Volem un barri que sigui refugi i no amenaça, que sigui xarxa i no indiferència, que sigui espai de llibertat i no de por. Un barri on les cures siguin una responsabilitat compartida i on la lluita feminista no sigui només una consigna, sinó una pràctica quotidiana.

Perquè davant les violències, la resposta també és col·lectiva. I perquè quan ens organitzem, quan ens cuidem i quan ens defensem les unes a les altres, estem construint el barri i el món que volem habitar.

Avui som aquí per les que ja no hi són, per les que pateixen violència en silenci, per les que busquen una sortida, per les que tenen por i per les que encara no saben posar nom a allò que viuen.

Som aquí per les nostres filles, perquè puguin créixer lliures de por. Per les nostres veïnes, perquè tinguin una vida digna. Per totes nosaltres, perquè no volem viure en una societat que ens condemni a sobreviure en lloc de viure.

Som aquí perquè no volem que cap dona més hagi de sentir-se sola. Perquè volem transformar la por en organització, la ràbia en lluita i la solidaritat en una xarxa que ens sostingui.

No volem només que ens protegeixin de la violència. Volem poder viure lliures de violència.

Ni una menys. Cap dona sola. Cap agressió sense resposta.

Contra les violències masclistes, organitzades, juntes i als carrers!